Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Syvende Afdeling)

1. juli 2026*

»EU-varemærker – ansøgning om EU-ordmærket »FOR BETTER GAMING – VEIKKAUS« – absolut registreringshindring – mangel på fornødent særpræg – artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001 – element i varemærket, der som følge af brug har fået fornødent særpræg – artikel 7, stk. 3, i forordning 2017/1001«

I sag T-615/25,

Veikkaus Oy, Helsinki (Finland), ved advokat M. Nousiainen,

sagsøger,

mod

Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) ved T. Frydendahl, som befuldmægtiget,

sagsøgt,

har

RETTEN (Syvende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, K. Kecsmár, og dommerne L. Madise (refererende dommer) og P. Nihoul,

justitssekretær: V. Di Bucci,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og under henvisning til, at ingen af parterne har anmodet om afholdelse af retsmøde inden for fristen på tre uger efter, at det er forkyndt, at retsforhandlingernes skriftlige del er afsluttet, og at Retten i henhold til artikel 106, stk. 3, i Rettens procesreglement har besluttet at træffe afgørelse, uden at retsforhandlingerne omfatter en mundtlig del,

afsagt følgende

* Processprog: finsk.

Dom

1 Sagsøgeren, Veikkaus Oy, har med sit søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF nedlagt påstand om delvis annullation af afgørelse truffet den 10. juli 2025 af Fjerde Appelkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) (sag R 829/2025-4) (herefter »den anfægtede afgørelse«).

Tvistens baggrund

2 Den 27. august 2024 indgav sagsøgeren en ansøgning til EUIPO om registrering af et EU-varemærke for ordtegnet FOR BETTER GAMING – VEIKKAUS.

3 De tjenesteydelser, som varemærkeansøgningen vedrørte, henhører bl.a. under klasse 35, 41 og 42 i Nicearrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret, og svarer for hver enkelt af disse klasser til følgende beskrivelse:

– klasse 35: »forretningsmæssig rådgivning; detailhandel med computersoftware, underholdningssoftware i forbindelse med computerspil, software, som kan downloades, software til elektroniske spil og videospil, som kan downloades; detailhandel med software til computerspil, der indeholder interaktive multimedier, software til spil til mobiltelefoner, smartphones, tablets og andre elektroniske mobilenheder; detailhandel med software til spil, der kan downloades på mobiltelefoner, smartphones, tablets og andre elektroniske mobilenheder; detailhandel med applikationer, der indeholder computerspil; detailhandel med virtuelle spil og software til spil; detailhandel med udvidelser og komponenter til computerspil og videospil«

– klasse 41: »underholdning; tilrettelæggelse og afvikling af konkurrencer; TV-underholdning; onlineunderholdningstjenester; levering af spiltjenester [direkte på computernetværk]; levering af onlinespil via internettet; spiltjenester i forbindelse med væddemål; væddemålstjenester; onlinevæddemålstjenester; underholdningstjenester i forbindelse med hestevæddeløb; kasino-, penge- og hasardspiltjenester; afholdelse af lotterier; tjenester vedrørende sportsresultater; spillehalstjenester; undervisningstjenester i forbindelse med spil; onlineudbud af elektroniske publikationer, der ikke kan downloades; virtuelle spiltjenester, der tilbydes online via et computernetværk; spillehalstjenester baseret på virtual reality«

– klasse 42: »tjenesteydelser vedrørende spildesign; prøvning, verifikation og kvalitetskontrol; videnskabelige og teknologiske tjenesteydelser; design, udvikling og vedligeholdelse af computersoftware og websteder med onlinehasardspil; vedligeholdelse af websteder med onlinespil«.

4 Ved afgørelse af 11. marts 2025 afslog undersøgeren ansøgningen om registrering af det ansøgte varemærke vedrørende de ovenfor i præmis 3 nævnte tjenester på grundlag af artikel 7, stk. 1, litra b), sammenholdt med artikel 7, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 af 14. juni 2017 om EU-varemærker (EUT 2017, L 154, s. 1).

5 Den 7. maj 2025 indgav sagsøgeren en klage til EUIPO over undersøgerens afgørelse.

6 Ved den anfægtede afgørelse gav appelkammeret medhold i klagen vedrørende følgende tjenesteydelser:

– klasse 35: »forretningsmæssig rådgivning«

– klasse 41: »onlineudbud af elektroniske publikationer, der ikke kan downloades«

– klasse 42: »prøvning, verifikation og kvalitetskontrol; videnskabelige og teknologiske tjenesteydelser«.

7 Appelkammeret gav derimod afslag på klagen vedrørende de andre tjenesteydelser, der var omfattet af det ansøgte varemærke, end de ovenfor i præmis 6 nævnte (herefter »de omhandlede tjenesteydelser«), med den begrundelse, at det nævnte varemærke manglede fornødent særpræg som omhandlet i artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning 2017/1001, sammenholdt med denne forordnings artikel 7, stk. 2. Appelkammeret fandt i det væsentlige, at det ansøgte varemærke af den finsktalende del af den relevante kundekreds ville blive forstået således, at det betød »for et bedre spil – væddemål, tipsspil«, og ikke opfattet som en angivelse af de omhandlede tjenesteydelsers handelsmæssige oprindelse, men som et reklamebudskab i forbindelse med disse.

8 Endelig hjemviste appelkammeret sagen til undersøgeren, med henblik på at denne for så vidt angår de omhandlede tjenesteydelser undersøgte sagsøgerens subsidiære anbringende om, at det ansøgte varemærke som følge af brug havde fået fornødent særpræg som omhandlet i artikel 7, stk. 3, i forordning 2017/1001.

Parternes påstande

9 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

– Den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som der herved gives afslag på registrering af det ansøgte varemærke for de omhandlede tjenesteydelser.

– EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder de omkostninger, der er afholdt i forbindelse med sagen for appelkammeret.

10 EUIPO har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne, såfremt der afholdes et retsmøde.

Retlige bemærkninger

11 Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet fremsat et enkelt anbringende om tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), sammenholdt med artikel 7, stk. 2, i forordning 2017/1001, for så vidt som appelkammeret fejlagtigt konkluderede, at det ansøgte varemærke manglede iboende fornødent særpræg i forhold til de pågældende tjenesteydelser.

12 Ifølge artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning 2017/1001 er varemærker, som mangler fornødent særpræg, udelukket fra registrering. I henhold til samme forordnings artikel 7, stk. 2, finder forordningens artikel 7, stk. 1, anvendelse, selv om registreringshindringerne kun er til stede i en del af Den Europæiske Union.

13 Den omstændighed, at et varemærke har fornødent særpræg i henhold til artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning 2017/1001, betyder, at varemærket er egnet til at identificere den vare eller tjenesteydelse, for hvilken det er søgt registreret, som hidrørende fra en bestemt virksomhed og dermed til at adskille denne vare eller denne tjenesteydelse fra andre virksomheders (jf. dom af 21.1.2010, Audi mod KHIM, C-398/08 P, EU:C:2010:29, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).

14 Hvorvidt et varemærke har fornødent særpræg som omhandlet i artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning 2017/1001, skal dels bedømmes i forhold til de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er søgt registreret, dels i forhold til opfattelsen af varemærket hos den relevante kundekreds (jf. dom af 29.4.2004, Henkel mod KHIM, C-456/01 P og C-457/01 P, EU:C:2004:258, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).

15 De i artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning 2017/1001 omhandlede tegn, som mangler fornødent særpræg, anses for uegnede til at udføre varemærkets væsentligste funktion, nemlig at angive den relevante vares eller tjenesteydelses oprindelse, således at en forbruger, som erhverver den vare eller tjenesteydelse, der er omfattet, ved en senere erhvervelse kan gentage oplevelsen, hvis den er positiv, eller undgå den, hvis den er negativ (jf. dom af 28.6.2017, Colgate-Palmolive mod EUIPO (AROMASENSATIONS), T-479/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:441, præmis 16 og den deri nævnte retspraksis).

16 Hvad angår varemærker, der består af tegn eller angivelser, som i øvrigt finder anvendelse som reklameslogans, kvalitetsangivelser eller opfordringer til at købe de varer eller tjenesteydelser, som dette varemærke vedrører, er registrering af disse ikke som sådan udelukket på grund af en sådan anvendelse (jf. dom af 17.1.2024, Ilovepdf mod EUIPO (ILOVEPDF), T-60/23, ikke trykt i Sml., EU:T:2024:9, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis). Hvad angår bedømmelsen af sådanne varemærkers fornødne særpræg skal der ikke anvendes strengere kriterier på disse end dem, der anvendes på andre typer af tegn (jf. dom af 21.1.2010, Audi mod KHIM, C-398/08 P, EU:C:2010:29, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

17 Det følger ligeledes af retspraksis, at selv om alle varemærker, som er sammensat af tegn eller angivelser, der i øvrigt finder anvendelse som reklameslogans, kvalitetsangivelser eller opfordringer til at købe de varer eller tjenesteydelser, som er omfattet af dette varemærke, pr. definition i større eller mindre omfang er udtryk for et objektivt udsagn, selv et simpelt, kan de ikke desto mindre være egnede til over for forbrugeren at angive de omhandlede varers eller tjenesteydelsers handelsmæssige oprindelse. Dette kan bl.a. være tilfældet, når disse varemærker kan have flere betydninger, være et ordspil eller blive opfattet som fantasifulde, forbavsende og uventede og derfor kan huskes, således at de ikke blot er et almindeligt reklamebudskab, men besidder en vis originalitet eller prægnans, gør det nødvendigt at udøve et minimum af fortolkningsindsats eller udløser en kognitiv proces hos den omhandlede kundekreds (jf. dom af 13.11.2024, DDCF mod EUIPO (SUSTAINABLE BY DESIGN), T-3/24, ikke trykt i Sml., EU:T:2024:811, præmis 16 og den deri nævnte retspraksis).

18 Det er i lyset af disse betragtninger, at det skal undersøges, om appelkammeret, således som sagsøgeren har gjort gældende, har tilsidesat artikel 7, stk. 1, litra b), sammenholdt med artikel 7, stk. 2, i forordning 2017/1001, ved at konkludere, at det ansøgte varemærke manglede iboende fornødent særpræg hvad angår de pågældende tjenesteydelser.

Den relevante kundekreds

19 Appelkammeret anførte, at de pågældende tjenesteydelser var rettet mod den brede offentlighed, hvis opmærksomhedsniveau var gennemsnitligt, samt til fagfolk, hvis opmærksomhedsniveau var højere end gennemsnittet (den anfægtede afgørelses punkt 24 og 25). Det anførte ligeledes, at det ansøgte varemærke var sammensat af engelske ord og et finsk ord, og efter at have konstateret, at engelsk i visse medlemsstater, navnlig Finland, var bredt forstået, fandt appelkammeret, at dets vurdering vedrørte den finsktalende del af den relevante kundekreds, som ville forstå betydningen af samtlige bestanddele af det ansøgte varemærke (den anfægtede afgørelses punkt 27).

20 Disse vurderinger fra appelkammeret, som i øvrigt ikke er bestridt af sagsøgeren, skal stadfæstes.

Bedømmelsen af det ansøgte varemærkes fornødne særpræg

21 Appelkammeret anførte indledningsvis, at det ansøgte varemærke bestod af de engelske ordbestanddele »for«, »better« og »gaming« samt, adskilt af en tankestreg, af den finske ordbestanddel »veikkaus« (den anfægtede afgørelses punkt 28). Hvad angår disse ordbestanddeles betydning henviste appelkammeret til de ordbogsdefinitioner, som undersøgeren havde fremlagt, og konstaterede, at disse ikke var blevet bestridt af sagsøgeren. Det anførte endvidere, at sidstnævnte ikke rejste tvivl om den betydning af udtrykket »for better gaming«, som undersøgeren havde lagt til grund, nemlig »for et bedre hasardspil« (den anfægtede afgørelses punkt 29).

22 Derefter undersøgte appelkammeret sagsøgerens anbringende om, at det ansøgte varemærke, betragtet i sin helhed, havde fornødent særpræg, som følge af at ordet »veikkaus« havde fornødent særpræg for den finske kundekreds, idet det i dennes bevidsthed havde mistet sin oprindelige betydning, dvs. »væddemål« eller »tipsspil«, og nu blev specifikt associeret med sagsøgerens virksomhed og dennes tjenesteydelser og opfattet som en angivelse af disses oprindelse (den anfægtede afgørelses punkt 30).

23 I denne forbindelse fandt appelkammeret, at det kun kunne vurdere det ansøgte varemærke og ordet »veikkaus«, der indgår heri, ud fra deres iboende særpræg, eftersom sagsøgerens argument om, at dette varemærke havde fået fornødent særpræg som følge af brug, var blevet anført subsidiært (den anfægtede afgørelses punkt 31). Det konstaterede bl.a., at de beviser, som sagsøgeren havde fremlagt, ikke indeholdt nogen angivelse med hensyn til det ansøgte varemærkes eller ordet »veikkaus'« iboende særpræg (den anfægtede afgørelses punkt 31). Det vurderede ligeledes, at den omstændighed, at de varemærker, der indeholdt dette ord, havde fået fornødent særpræg som følge af brug, ikke godtgjorde, at det ansøgte varemærke havde iboende fornødent særpræg (den anfægtede afgørelses punkt 31).

24 Desuden fandt appelkammeret, at ordet »veikkaus« inden for hasardspil havde en betydning, der vedrører væddemål og tipsspil, således at den finsktalende kundekreds opfatter det ansøgte varemærke som »for et bedre spil – væddemål, tipsspil« (den anfægtede afgørelses punkt 32). Den

omstændighed, at den engelske og den finske del af dette varemærke adskilles ved brug af en tankestreg, giver ikke varemærket en anden betydning og påvirker ikke på anden måde dets forståelighed for den nævnte kundekreds (den anfægtede afgørelses punkt 32).

25 Appelkammeret fandt ligeledes, at det ansøgte varemærke hverken var tvetydigt eller originalt for tjenesteydelser i forbindelse med hasardspil og væddemål og ikke indeholdt noget element eller kendetegn, der kunne udløse en kognitiv proces i den relevante kundekreds' bevidsthed eller nødvendiggøre en fortolkningsindsats. Det har en umiddelbart forståelig betydning og en tydelig forbindelse til de pågældende tjenesteydelser. Det udtrykker over for den finsktalende offentlighed et utvetydigt reklamebudskab, der fremhæver disse tjenesteydelsers positive egenskaber. Følgelig opfatter denne kundekreds først og fremmest det ansøgte varemærke som et salgsfremmende udtryk og ikke som en angivelse af de pågældende tjenesteydelsers handelsmæssige oprindelse (den anfægtede afgørelses punkt 33, 34 og 36).

26 Endelig anførte appelkammeret, at hensyn til de ældre registreringer af EU-varemærker og finske varemærker, som sagsøgeren havde påberåbt sig, ikke kunne føre til en anden vurdering (den anfægtede afgørelses punkt 39-45).

27 Sagsøgeren har foreholdt appelkammeret, at det begrænsede sig til at tage hensyn til betydningen af ordet »veikkaus« i almindelig finsk sprogbrug, hvilket førte til en fejlagtig vurdering af det ansøgte varemærkes iboende særpræg, betragtet i sin helhed. Sagsøgeren har gjort gældende, at dette ord ikke længere af den finsktalende kundekreds opfattes i sin oprindelige betydning, men som en betegnelse, der specifikt henviser til sagsøgerens virksomhed og oprindelsen af de tjenesteydelser, som denne tilbyder, således at dets tilstedeværelse i det ansøgte varemærke giver dette et iboende særpræg. Dette ord svarer således til sagsøgerens firmanavn samt til dennes hovedvaremærke, som har fået fornødent særpræg som følge af dets langvarige brug og er meget kendt – og endog har renommé – i Finland. Til støtte for sine argumenter har sagsøgeren gjort gældende, at tegnet VEIKKAUS er opført i registret over renommerede varemærker i Finland, at registreringen er baseret på det særpræg, det har fået som følge af brug, at der er to ældre EU-varemærker og et ældre finsk varemærke, som består af dette tegn, samt en varemærkefamilie, der ligeledes indeholder det pågældende tegn.

28 Sagsøgeren har i denne forbindelse fremhævet, at et varemærke, der har fået fornødent særpræg som følge af brug, skal nyde samme beskyttelse som et varemærke, der har iboende fornødent særpræg. Sagsøgeren er af den opfattelse, at eftersom tegnet VEIKKAUS allerede før tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om registrering af det ansøgte varemærke havde fået fornødent særpræg som følge af dets brug for varer og tjenesteydelser på området for pengespil, skal det, uden at det er nødvendigt at foretage en ny vurdering, fastslås, at det udgør en bestanddel – der har fornødent særpræg – af det ansøgte varemærke som helhed, og det skal behandles på samme måde som enhver anden bestanddel, der har iboende fornødent særpræg.

29 Sagsøgeren har i øvrigt gjort gældende, at det ansøgte varemærke ikke kan behandles som et simpelt salgsfremmende udtryk. Denne har anført, at dette varemærke består af to elementer, nemlig sloganet »for better gaming«, der med en tankestreg er forbundet til hovedvaremærket VEIKKAUS, som har fornødent særpræg, og som indebærer, at det ansøgte varemærke, betragtet i sin helhed, klart opfylder et varemærkes primære funktion. Sagsøgeren har endvidere fremhævet, at hovedvaremærket VEIKKAUS i det ansøgte varemærke fremstår uafhængigt, idet det er adskilt fra sloganet med en tankestreg. Det ansøgte varemærke udgør derfor grammatisk set ikke en »helhed«, hvori ordet »veikkaus« indgår i sin oprindelige betydning på finsk. Sagsøgeren har anført eksempler på EU-varemærker og finske varemærker, der kombinerer en virksomheds

hovedvaremærke med et slogan, adskilt af en tankestreg, såsom PAULIG – THIS CUP COUNTS, ASSA ABLOY – CREDENTIALS AS A SERVICE, TEFEL – KUN RAPEUS RATKAISE og BALLERINA – TÄYTETTÄ TULVILLAAN, og har tilføjet, at den relevante kundekreds er vant til at støde på sådanne kombinationer på markedet og uden videre forstår, at de har til formål at angive de pågældende varers eller tjenesteydelsers handelsmæssige oprindelse.

30 Sagsøgeren har desuden gjort gældende, at denne er indehaver af to finske varemærker, PAREMMAN PELIN PUOLESTA – VEIKKAUS og VEIKKAUS – ILOA ELÄMÄÄN, hvis struktur svarer til det ansøgte varemærkes, idet det førstnævnte i øvrigt dækker de samme tjenesteydelser som de omhandlede tjenesteydelser. Det finske kontor for industriel ejendomsret fandt, at disse varemærker, betragtet i deres helhed, havde et iboende fornødent særpræg. EUIPO's appelkammer tog imidlertid ikke behørigt hensyn til dem.

31 EUIPO har anfægtet sagsøgerens argumenter.

32 Det skal indledningsvis bemærkes, at sagsøgeren kun subsidiært havde gjort gældende, at det ansøgte varemærke som følge af brug havde fået fornødent særpræg som omhandlet i artikel 7, stk. 3, i forordning 2017/1001, hvorved dette spørgsmål ikke blev behandlet af appelkammeret, da undersøgeren ikke havde truffet nogen afgørelse herom. Parterne er enige om, at det primære spørgsmål, der er rejst i den foreliggende sag, drejer sig om den betydning, som der i forbindelse med vurderingen af, om det ansøgte varemærke, betragtet i sin helhed, har iboende fornødent særpræg som omhandlet i denne forordnings artikel 7, stk. 1, litra b), i givet fald skal tillægges den omstændighed, at ordbestanddelen »veikkaus«, der indgår heri, tidligere er blevet registreret som varemærke på grundlag af det fornødne særpræg, det har fået som følge af brug.

33 I første række skal appelkammerets vurdering, hvorefter det ansøgte varemærke i sin bogstavelige betydning vil blive opfattet således af den finsktalende kundekreds, at det, inden for hasardspil, betyder »for et bedre spil – væddemål, tipsspil«, bekræftes. Denne vurdering underbygges således af de ordbogsdefinitioner, der er gengivet i den anfægtede afgørelses punkt 2, og som sagsøgeren ikke har bestridt, hvoraf det bl.a. fremgår, at det finske ord »veikkaus« henviser til væddemål og tipsspil.

34 Det skal – således som appelkammeret også gjorde – konstateres, at adskillelsen ved hjælp af en tankestreg af den første del af det ansøgte varemærke, der består af den engelske ordgruppe »for better gaming«, og den anden del af dette varemærke, der består af det finske ord »veikkaus«, ikke i sig selv er tilstrækkeligt til at give det nævnte varemærke en anden betydning end den, der følger af dets bogstavelige betydning, som anført i præmis 33 ovenfor, eller til at ændre dets forståelighed for den finsktalende kundekreds.

35 I anden række kan sagsøgeren ikke foreholde appelkammeret, at det tog hensyn til den bogstavelige betydning af ordet »veikkaus« på finsk, som anført ovenfor i præmis 33, og følgelig konkluderede, at det ansøgte varemærke, betragtet i sin helhed, manglede iboende fornødent særpræg som omhandlet i artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning 2017/1001.

36 Retten kan nærmere bestemt ikke tiltræde sagsøgerens argument om, at appelkammeret burde have lagt til grund, at ordbestanddelen »veikkaus« i det ansøgte varemærke gav dette varemærke, betragtet i sin helhed, et iboende fornødent særpræg med den begrundelse alene, at denne bestanddel udgjorde et ældre varemærke, der var registreret på grundlag af fornødent særpræg, som det havde fået som følge af brug, og var velkendt i Finland.

37 Det skal i denne henseende bemærkes, at artikel 7 i forordning 2017/1001 i sin opbygning klart sondrer mellem på den ene side et tegns iboende kendetegn og på den anden side de kendetegn, som det har fået som følge af brug på markedet. Forordningens artikel 7, stk. 1, litra b), vedrører et tegns iboende fornødne særpræg, mens artikel 7, stk. 3, regulerer det fornødne særpræg, som et tegn har fået. Vurderingen af, hvorvidt det tegn, for hvilket der ansøges om registrering, faktisk er blevet brugt, og af dets renommé skal alene foretages ved anvendelsen af artikel 7, stk. 3, i forordning 2017/1001 (jf. dom af 30.3.2022, Daimler mod EUIPO (Gengivelse af stjerner med tre spidser på sort baggrund I), T-277/21, ikke trykt i Sml., EU:T:2022:194, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis).

38 Ifølge fast retspraksis kan den faktiske brug af et varemærke, for hvilket der ansøges om registrering, således ikke have nogen indvirkning på varemærkets iboende fornødne særpræg, som udelukkende skal vurderes i forhold til den gengivelse, der er fremlagt sammen med ansøgningen om registrering (jf. dom af 2.3.2022, Distintiva Solutions mod EUIPO – Makeblock (Makeblock), T-86/21, ikke trykt i Sml., EU:T:2022:107, præmis 73 og den deri nævnte retspraksis).

39 Dette princip finder ligeledes anvendelse, når det ikke gøres gældende, at der er gjort faktisk brug af det ansøgte varemærke i sin helhed, men af et element i varemærket.

40 I den sag, der gav anledning til dom af 30. marts 2022, Gengivelse af stjerner med tre spidser på sort baggrund I (T-277/21, ikke trykt i Sml., EU:T:2022:194), skulle Retten således tage stilling til det iboende fornødne særpræg som omhandlet i artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning 2017/1001 af et mønstermærke, der består af gentagne elementer i form af stjerner med tre hvide spidser, der er arrangeret i et regelmæssigt mønster på en sort baggrund. Til støtte for søgsmålet gjorde sagsøgeren bl.a. gældende, at appelkammeret havde begået en retlig fejl ved ikke at tage hensyn til, at et andet varemærke, som sagsøgeren var indehaver af, var »velkendt«, og hvis karakteristiske elementer var gengivet i det omhandlede tegn, for så vidt som det gengav en »stjerne med tre spidser i en ring«. I denne doms præmis 26 fastslog Retten, at »[sagsøgeren] hverken med føje kan påberåbe sig den faktiske og konkrete brug, som denne har gjort af det ansøgte varemærke, eller at det andet varemærke, som adskiller sig fra det ansøgte varemærke, er velkendt«.

41 Ligeledes skulle Retten i den sag, der gav anledning til dom af 13. marts 2024, Quality First mod EUIPO (MORE-BIOTIC) (T-243/23, ikke trykt i Sml., EU:T:2024:162), træffe afgørelse i et søgsmål anlagt til prøvelse af en afgørelse truffet af et appelkammer om afslag på registrering af ordmærket MORE-BIOTIC med den begrundelse, at det manglede iboende fornødent særpræg som omhandlet i artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning 2017/1001. I denne doms præmis 44 forkastede Retten sagsøgerens argument om, at »selskabets varer, der markedsføres under tegnet MORE, bliver mere og mere kendt på markedet«, idet den bemærkede, at sagsøgeren herved »i det væsentlige henviser til den faktiske brug af det ansøgte varemærke«.

42 Når en sagsøger, som i den foreliggende sag – på trods af EUIPO's analyse – påberåber sig det ansøgte varemærkes iboende særpræg, påhviler det denne sagsøger at fremlægge konkrete og velunderbyggede indicier, der godtgør, at dette varemærke er i besiddelse af fornødent særpræg i sig selv (jf. dom af 3.7.2013, Airbus mod KHIM (NEO), T-236/12, EU:T:2013:343, præmis 62 og den deri nævnte retspraksis).

43 Beviserne skal for at kunne bidrage til at fastslå, at et varemærke har fornødent særpræg i henhold til artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning 2017/1001, godtgøre, at forbrugerne ikke har måttet gøre sig bekendt med varemærket som følge af brug, og at dette umiddelbart har gjort det muligt for dem at adskille de varer eller tjenesteydelser, der var forsynet med mærket, fra varer og tjenesteydelser, der hidrører fra konkurrerende virksomheder (dom af 7.10.2004, Mag Instrument mod KHIM, C-136/02 P, EU:C:2004:592, præmis 50).

44 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren imidlertid ikke godtgjort, at det ansøgte varemærke havde iboende fornødent særpræg som omhandlet i artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning 2017/1001. Hele sagsøgerens argumentation er baseret på, at ordbestanddelen »veikkaus« har fået fornødent særpræg, som følge af at den relevante kundekreds er stødt på denne bestanddel i forbindelse med sagsøgerens erhvervsmæssige virksomhed. Sagsøgeren søger herved ikke at godtgøre, at denne bestanddel, og endnu mindre det ansøgte varemærke betragtet i sin helhed, opfattes som særpræget på grund af deres egne iboende egenskaber, uafhængigt af enhver forudgående brug på markedet.

45 I denne forbindelse skal appelkammerets vurdering i den anfægtede afgørelses punkt 31, hvorefter de beviser, som sagsøgeren har fremlagt under sagsbehandlingen ved EUIPO, og som bl.a. vedrører omfanget af sagsøgerens handelsmæssige aktiviteter, dennes omsætning og resultater, ikke indeholder nogen oplysninger om det ansøgte varemærkes eller ordbestanddelen »veikkaus'« iboende fornødne særpræg, tiltrædes. I øvrigt har sagsøgeren i stævningen selv medgivet, at de beviser, som denne har fremlagt, ikke tilsigter at godtgøre, at denne ordbestanddel har iboende fornødent særpræg. Sagsøgeren har heller ikke fremlagt beviser, som f.eks. et uddrag fra en ordbog, der gør det muligt at fastslå, at ordet »veikkaus« i selve sin betydning henviser til sagsøgerens virksomhed, eller beviser, der godtgør, at dette ord ikke længere anvendes i almindelig sprogbrug til at beskrive væddemål og tipsspil.

46 Som EUIPO med rette har gjort gældende, ville en accept af sagsøgerens synspunkt metodologisk set indebære, at der ses bort fra den grundlæggende sondring i forordning 2017/1001 mellem vurderingen af det iboende fornødne særpræg, der er omhandlet i artikel 7, stk. 1, litra b), og vurderingen af det fornødne særpræg, som et varemærke har fået som følge af brug, som omhandlet i artikel 7, stk. 3. Denne opfattelse ville således medføre, at det blev anset for tilstrækkeligt, at en ordbestanddel har fået fornødent særpræg som følge af brug og gengives i et varemærke sammensat af flere bestanddele, der søges registreret, for at dette varemærke kan anses for at have iboende fornødent særpræg.

47 Sagsøgeren kan i den foreliggende sammenhæng ikke med rette påberåbe sig princippet om, at et varemærke, der har fået fornødent særpræg som følge af brug som omhandlet i artikel 7, stk. 3, i forordning 2017/1001, skal nyde samme grad af beskyttelse som et varemærke, der har iboende fornødent særpræg som omhandlet i denne forordnings artikel 7, stk. 1, litra b). Som EUIPO med rette har anført, vedrører dette princip således udelukkende den beskyttelse, som gives varemærker, der allerede er registreret, og ikke betingelserne for den undersøgelse, der går forud for registreringen af et varemærke.

48 Sagsøgerens argument om, at denne er indehaver af en varemærkefamilie, der indeholder ordbestanddelen »veikkaus«, er ligeledes irrelevant. I denne henseende fremgår det af retspraksis, at begrebet varemærkefamilie ikke er omfattet af de absolutte registreringshindringer, men udelukkende af de relative registreringshindringer, således at appelkammeret skulle vurdere det ansøgte varemærkes fornødne særpræg i forhold til dets egne egenskaber uden at tage hensyn til

de øvrige angiveligt lignende varemærker, som sagsøgeren var indehaver af (jf. dom af 24.9.2025, Quality First mod EUIPO (CRAVE NO MORE), T-33/25, ikke trykt i Sml., EU:T:2025:886, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).

49 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at appelkammeret med rette tog hensyn til den bogstavelige betydning af det ansøgte varemærke, som af den relevante finsktalende kundekreds forstås som »for et bedre spil – væddemål, tipsspil«, ved vurderingen af, om dette varemærke havde iboende fornødent særpræg.

50 Med henblik på at rejse tvivl om appelkammerets vurdering, hvorefter det ansøgte varemærke, på grundlag af denne betydning, for den relevante finsktalende kundekreds har en direkte forbindelse til de omhandlede tjenesteydelser og af denne opfattes som udtryk for et salgsfremmende budskab, der fremhæver disse tjenesteydelsers positive egenskaber, og ikke som en angivelse af deres handelsmæssige oprindelse, har sagsøgeren i det væsentlige påberåbt sig to argumenter, som ikke kan tiltrædes.

51 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at det ansøgte varemærke ikke udgør et slogan, der »anvendes isoleret«, men følger af kombinationen af et slogan, dvs. »for better gaming«, og ordbestanddelen »veikkaus«, som udgør hovedvaremærket og har fornødent særpræg, således at det ansøgte varemærke, når det betragtes i sin helhed, ikke opfattes blot som et salgsfremmende udtryk. Dette anbringende er imidlertid blot en gentagelse af de argumenter, som sagsøgeren tidligere har fremført, og som allerede er blevet forkastet.

52 I modsætning til hvad sagsøgeren har gjort gældende, udelukker den omstændighed, at der er en tankestreg mellem udtrykket »for better gaming« og ordbestanddelen »veikkaus«, på ingen måde, at det ansøgte varemærke af den finsktalende kundekreds kan opfattes som et salgsfremmende budskab vedrørende de omhandlede tjenesteydelser. Som fastslået ovenfor henviser ordbestanddelen »veikkaus« – forstået bogstaveligt på finsk – til et begreb, der indgår i en perfekt sammenhæng med det forudgående udtryk, således at det ansøgte varemærke for denne kundekreds udgør en logisk helhed, som udtrykker et sådant budskab.

53 For det andet skal det hvad angår de eksempler på EU-varemærker og finske varemærker, som sagsøgeren har påberåbt sig, og som kombinerer en virksomheds hovedvaremærke med et slogan ved brug af en tankestreg (jf. præmis 29 ovenfor), konstateres, at sagsøgeren har gjort gældende, at der er en strukturel lighed mellem de varemærker, som virksomheden har nævnt, og det ansøgte varemærke. En sådan lighed er imidlertid ikke tilstrækkelig til at godtgøre, at det ansøgte varemærke har iboende fornødent særpræg, eftersom denne vurdering skal foretages i forhold til det omhandlede tegns særlige kendetegn. Sagsøgerens argumenter hviler imidlertid fortsat på den fejlagtige forudsætning, at den omstændighed, at det ansøgte varemærke indeholder ordbestanddelen »veikkaus«, der svarer til sagsøgerens hovedvaremærke, og som har fået fornødent særpræg som følge af brug, er tilstrækkelig til at give det ansøgte varemærke, betragtet i sin helhed, iboende fornødent særpræg.

54 I tredje række skal det hvad angår sagsøgerens argument vedrørende dennes ældre varemærker, som er registreret i Finland, PAREMMAN PELIN PUOLESTA – VEIKKAUS og VEIKKAUS – ILOA ELÄMÄÄN, bemærkes, at EU-varemærkesystemet er et selvstændigt system, der består af en helhed af regler, og som forfølger formål, som er særegne for systemet, og dets anvendelse er uafhængig af alle nationale systemer (jf. dom af 6.9.2018, Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise mod EUIPO, C-488/16 P, EU:C:2018:673, præmis 72 og den deri nævnte retspraksis). Muligheden for at registrere et tegn som EU-varemærke skal derfor udelukkende

bedømmes på grundlag af de relevante EU-bestemmelser. EUIPO og i givet fald Unionens retsinstanser er derfor ikke bundet af en afgørelse truffet af en medlemsstat eller et tredjeland, som anser det samme tegn for at være af en sådan art, at det kan registreres som nationalt varemærke (jf. dom af 11.5.2010, Abadía Retuerta mod KHIM (CUVÉE PALOMAR), T-237/08, EU:T:2010:185, præmis 137 og den deri nævnte retspraksis). Dette er tilfældet, selv om en sådan afgørelse er truffet i et land, der tilhører det sprogområde, hvori det pågældende ordmærke har sin oprindelse (jf. dom af 14.6.2007, Europig mod KHIM (EUROPIG), T-207/06, EU:T:2007:179, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).

55 Henset til samtlige ovenstående betragtninger var det med rette, at appelkammeret konkluderede, at det ansøgte varemærke manglede fornødent særpræg som omhandlet i artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning 2017/1001.

56 Det følger heraf, at det eneste anbringende skal forkastes som ugrundet, og følgelig skal EUIPO frifindes.

Sagsomkostninger

57 Ifølge Rettens procesreglements artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

58 Selv om sagsøgeren har tabt sagen, har EUIPO kun nedlagt påstand om, at sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne for det tilfælde, at der afholdes et retsmøde. Da der ikke er afholdt retsmøde, bør det pålægges hver part at bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Syvende Afdeling):

1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.

2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

Kecsmár Madise Nihoul

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 1. juli 2026.

Underskrifter